

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 81/2564

พนักงานอัยการจังหวัดลำปางโจทก์ นาย ส. กับพวกจำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.อ. มาตรา 33, ป.อ. มาตรา 83, ป.อ. มาตรา 334, ป.อ. มาตรา 335, ป.อ. มาตรา 339, ป.อ. มาตรา 340 ตรี้, ป.อ. มาตรา 78, ป.วิ.อ. มาตรา 192

ย่อ / หลักกฎหมาย

จำเลยที่ 2 เพียงแต่ขับรถยนต์ไปส่งและรอรับจำเลยที่ 1 อันเป็นการช่วยเหลือให้ความสะดวกแก่จำเลยที่ 1 ในการชิงทรัพย์ มิได้ร่วมกับจำเลยที่ 1 กระทำความผิด จึงไม่อาจถือได้ว่าจำเลยที่ 1 ใช้รถยนต์ดังกล่าวเพื่อความสะดวกในการชิงทรัพย์ หรือพาทรัพย์นั้นไป หรือเพื่อให้พ้นการจับกุมจำเลยที่ 1 ย่อมไม่มีความผิดตามมาตรา 340 ตี

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยทั้งสองตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 33, 83, 334, 335, 339, 340 ตรี ระบุว่ากระบอไฟฉายและกระเป๋ใส่เอกสารของกลาง จำเลยที่ 1 ให้การรับสารภาพ จำเลยที่ 2 ให้การปฏิเสธ ศาลชั้นต้นพิพากษาว่า จำเลยทั้งสองมีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 339 วรรคสอง ประกอบมาตรา 335 (7), 340 ตรี, 83 จำคุกคนละ 15 ปี จำเลยที่ 1 ให้การรับสารภาพเป็นประโยชน์แก่การพิจารณา มีเหตุบรรเทาโทษ ลดโทษให้ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 กึ่งหนึ่ง คงจำคุกจำเลยที่ 1 มีกำหนด 7 ปี 6 เดือน ระบุว่ากระบอไฟฉายและกระเป๋ใส่เอกสารของกลาง จำเลยที่ 2 อุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์ภาค 5 พิพากษาแก้เป็นว่า จำเลยที่ 1 มีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 339 วรรคแรก จำคุก 5 ปี ลดโทษให้ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 กึ่งหนึ่ง คงจำคุกจำเลยที่ 1 มีกำหนด 2 ปี 6 เดือน ยกฟ้องโจทก์สำหรับจำเลยที่ 2 นอกจากนี้แก้ไขให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลชั้นต้น โจทก์ฎีกา ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า ข้อเท็จจริงรับฟังได้ตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ภาค 5 ในส่วนที่โจทก์ไม่ได้ฎีกาโต้แย้งว่า จำเลยทั้งสองคบหาเป็นคณรักก่อนเกิดเหตุประมาณ 3 ถึง 4 เดือน จำเลยทั้งสองเคยติดต่อกันผ่านแอปพลิเคชันไลน์ ระหว่างวันที่ 15 ถึง 18 มีนาคม 2562 ก่อนเกิดเหตุ 1 วัน จำเลยที่ 2 ขับรถยนต์หมายเลขทะเบียน กง 2727 พะเยา มารับจำเลยที่ 1 ที่จังหวัดลำพูนแล้วไปพักค้างคืนที่โรงแรม บ. ในจังหวัดลำปาง วันเกิดเหตุเวลาประมาณ 11 นาฬิกา จำเลยทั้งสองออกจากโรงแรมแล้วจำเลยที่ 2 ขับรถไปส่งจำเลยที่ 1 ที่ธนาคารกรุงเทพ จำกัด (มหาชน) สาขานนทบุรีและไปจอดรถอยู่หน้าร้านบันเทิงจักรยานฝั่งตรงข้ามห้างประมาณ 40 เมตร จำเลยที่ 1 เข้าไปในธนาคาร ใช้กระบอไฟฉายถอดฝาปิดหัวท้ายออกให้มีลักษณะคล้ายอาวุธปืนข่มขู่พนักงานของธนาคารจนหวาดกลัวแล้วจำเลยที่ 1 กระโดดข้ามเคาน์เตอร์เข้าไปหยิบเงินสดบนโต๊ะและในลิ้นชัก รวม 850,000 บาท ใส่กระเป๋าสีดำที่นำติดตัวไปด้วยแล้ววิ่งออกจากธนาคารไปขึ้นรถยนต์ที่จำเลยที่ 2 จอดรออยู่ เมื่อจำเลยที่ 2 ขับรถออกไปได้ประมาณ 20 เมตร ก็ถูกร้อยตำรวจโทวิชญ์พล ซึ่งปฏิบัติงานจราจรอยู่บริเวณนั้นสกัดไว้ จากนั้นร้อยตำรวจโทวิชญ์พลกับเจ้าพนักงานตำรวจอื่นที่ตามมาสมทบเข้าควบคุมตัวจำเลยทั้งสองพร้อมตรวจยึดกระเป๋าสีดำภายในมีกระบอไฟฉาย 1 กระบอเงินสดจำนวน 850,000 บาท เสื้อสีขาว 1 ตัว และยึดโทรศัพท์เคลื่อนที่จากจำเลยทั้งสองอีก 2 เครื่อง เป็นของกลางนำส่งพนักงานสอบสวนดำเนินคดี มีปัญหาต้องวินิจฉัยตามฎีกาของโจทก์ว่า

จำเลยที่ 2 เป็นตัวการร่วมกับจำเลยที่ 1 กระทำความผิดฐานชิงทรัพย์หรือไม่ ได้ความจากนางสาว จิรวดี พยานโจทก์ซึ่งเป็นพนักงานของธนาคารว่า ขณะพยานวิ่งหลบหนีออกมาทางด้านหน้า ธนาคารเห็นจำเลยที่ 1 วิ่งถือกระเป๋าสีดำมาทางเดียวกับพยานแล้ววิ่งผ่านพยานไปขึ้นรถยนต์คันสี ขาวที่จอดอยู่หน้าร้านแบงก์จักรยาน โดยมีเจ้าพนักงานตำรวจและเจ้าหน้าที่เงินของธนาคาร ติดตามมา พยานแจ้งคนเหล่านั้นว่าจำเลยที่ 1 วิ่งเข้าไปในรถยนต์คันสีขาว และได้ความจากร้อย ตำรวจโทวิชญ์พล พยานโจทก์ว่า ขณะปฏิบัติงานจราจรได้ยินเสียงดังมาจากทางด้านหน้าธนาคาร ให้ไปสกัดรถยนต์คันสีขาวที่จอดอยู่หน้าร้านแบงก์จักรยาน พยานเห็นรถยนต์คันสีขาวเคลื่อน ออกมาได้ประมาณ 20 เมตร จึงบอกให้รถยนต์คันที่ขับอยู่ด้านหน้ารถยนต์คันสีขาวหยุดเพื่อไม่ให้ รถยนต์คันสีขาวขับต่อไปได้ แล้วพยานเดินไปที่รถยนต์คันสีขาว รถยนต์คันสีขาวพยายามขับเบี่ยง ขวา พยานบอกให้หยุดพร้อมทำท่าดึงอาวุธ รถยนต์คันสีขาวจึงหยุดและลดกระจกลง พยานเห็น จำเลยที่ 2 เป็นคนขับ จำเลยที่ 1 นั่งข้างคนขับโดยมีกระเป๋าสีดำอยู่บนตัก เห็นว่า การที่จำเลยที่ 2 ขับรถไปส่งจำเลยที่ 1 ที่ธนาคารโดยจำเลยที่ 1 ถือกระเป๋าสีดำติดตัวไปด้วยก็ดี หลังจากนั้นจำเลย ที่ 1 ถือกระเป๋าดังกล่าวซึ่งบรรจุเงินสดที่ชิงมาจำนวนมากถึง 850,000 บาท วิ่งหลบหนีไปขึ้น รถยนต์ที่จำเลยที่ 2 จอดรออยู่โดยไม่ต้องเสียเวลามองหาเลยก็ดี เมื่อนำไปพิจารณาประกอบ ข้อความสนทนาทางแอปพลิเคชันไลน์ของจำเลยทั้งสองในช่วงเวลาก่อนเกิดเหตุเพียง 3 วัน ซึ่งมี การพูดคุยเกี่ยวกับหนี้สินของจำเลยที่ 2 ที่มีอยู่กว่า 100,000 บาท และพฤติการณ์ของจำเลยที่ 2 ตามคำเบิกความของร้อยตำรวจโทวิชญ์พลซึ่งเป็นเจ้าพนักงานปฏิบัติการตามหน้าที่ และไม่ปรากฏ สาเหตุโกรธเคืองกับจำเลยทั้งสองมาก่อนที่ภายหลังสกัดให้จำเลยที่ 2 หยุดรถ แต่จำเลยที่ 2 ก็ไม่ ยอมหยุดยังคงพยายามขับเบี่ยงขวาเพื่อหลบหนี และตอบทนายจำเลยที่ 2 ถามค้านยืนยันว่า เป็นการพยายามขับหลบหนี มิใช่การขับในลักษณะเบี่ยงรถเพื่อหลีกเลี่ยงการจราจรติดขัดตามปกติ ข้อเท็จจริงเหล่านี้ย่อมบ่งชี้ได้ว่าจำเลยที่ 2 ร่วมคบคิดกับจำเลยที่ 1 มาก่อนเกิดเหตุเพื่อที่จะมา กระทำความผิดคดีนี้ อย่างไรก็ตาม คดีคงได้ความเพียงพอว่า ขณะจำเลยที่ 1 กำลังชิงเงินสดอยู่ใน ธนาคารนั้น จำเลยที่ 2 จอดรออยู่คนละฝั่งถนนกับธนาคาร ห่างไปประมาณ 40 เมตร โดยจำเลยที่ 2 นั่งอยู่ในรถ มิได้มีส่วนเกี่ยวข้องในการเข้าไปชิงเงินสด ทั้งไม่ปรากฏว่าจำเลยที่ 2 คอยดูต้นทางให้ จำเลยที่ 1 หรือให้ความร่วมมือโดยใกล้ชิดกับการที่จำเลยที่ 1 ชิงเงินสด จำเลยที่ 2 เพียงแต่รอคอย อยู่เพื่อจะขับรถพาจำเลยที่ 1 ออกไปจากที่เกิดเหตุ ถือได้ว่าจำเลยที่ 2 ได้กระทำการอันเป็นการ ช่วยเหลือจำเลยที่ 1 ก่อนและขณะกระทำความผิด จำเลยที่ 2 จึงไม่เป็นตัวการร่วมกับจำเลยที่ 1 กระทำความผิดฐานชิงทรัพย์ แต่เป็นผู้สนับสนุนการกระทำความผิดฐานชิงทรัพย์เท่านั้น แม้โจทก์ ฟ้องและมีคำขอท้ายฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยที่ 2 ฐานเป็นตัวการกระทำความผิด แต่เมื่อข้อเท็จจริง ตามที่ปรากฏในการพิจารณาพยานหลักฐานโจทก์ฟังได้ว่า จำเลยที่ 2 เป็นเพียงผู้สนับสนุนการ กระทำความผิดซึ่งแตกต่างจากข้อเท็จจริงที่กล่าวในฟ้องก็ตาม แต่ข้อแตกต่างดังกล่าวนี้มีใช้ข้อ สาระสำคัญ และจำเลยที่ 2 มิได้หลงข้อต่อสู้ ศาลย่อมลงโทษจำเลยที่ 2 ฐานเป็นผู้สนับสนุนได้ เพราะโทษเบากว่าความผิดฐานเป็นตัวการ จึงไม่เป็นการเกินคำขอหรือที่มีได้กล่าวในฟ้องตาม ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 192 วรรคสอง ประกอบมาตรา 215 และ 225 ที่ ศาลอุทธรณ์ภาค 5 พิพากษายกฟ้องโจทก์สำหรับจำเลยที่ 2 มานั้น ศาลฎีกาไม่เห็นพ้องด้วย และ เมื่อจำเลยที่ 2 เพียงแต่ขับรถยนต์ไปส่งและรอรับจำเลยที่ 1 อันเป็นการช่วยเหลือให้ความสะดวก แก่จำเลยที่ 1 ในการชิงทรัพย์ มิได้ร่วมกับจำเลยที่ 1 กระทำความผิด จึงไม่อาจถือได้ว่าจำเลยที่ 1 ใช้รถยนต์ดังกล่าวเพื่อความสะดวกในการชิงทรัพย์ หรือพาทรัพย์นั้นไป หรือเพื่อให้พ้นการจับกุม

จำเลยที่ 1 ย่อมไม่มีความผิดตามมาตรา 340 ตรี ดังที่โจทก์ฎีกา คำพิพากษาของศาลอุทธรณ์ภาค 5 สำหรับจำเลยที่ 1 จึงชอบแล้ว ฎีกาของโจทก์ฟังขึ้นบางส่วน พิพากษาแก้เป็นว่า จำเลยที่ 2 มีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 339 วรรคแรก ประกอบมาตรา 86 จำคุก 3 ปี 4 เดือน คำเบิกความของจำเลยที่ 2 เป็นประโยชน์แก่การพิจารณา มีเหตุบรรเทาโทษ เห็นควรลดโทษให้ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 หนึ่งในสี่ คงจำคุก 2 ปี 6 เดือน นอกจากที่แก้ให้ เป็นไปตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ภาค 5

องค์คณะ

อุทัย โสภาโชติ · ภาณุวัฒน์ ศุภะพันธุ์ · วินัย เรืองศรี

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://www.thaideka.online/deka/81/2564>